

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN CÙNG CHA ĐÀO XUÂN THÀNH

Nhân ngày sinh nhật thứ 60 của Cha

Có những cuộc tương phùng trong đời thoát nhìn như ngẫu nhiên giữa biển người, nhưng kỳ thực lại là duyên tiền định từ thuở nào. Tôi biết đến Cha Đào Xuân Thành qua cơ duyên của người em nuôi tôi là “bé” Trang. Khi ấy, lòng tôi còn đang lững lờ giữa đôi bờ tín và nghi, nhưng nào hay rằng có một mối nghĩa “thầy trò” đang âm thầm được se kết do Thiên Chúa.

Sau đó tôi có cơ duyên tiếp xúc thêm vài lần với Cha tại phòng mạch Ngân Hạc của tôi, ký ức mới dần hiển lộ, lúc ấy tôi mới chợt nhận ra mình đã từng diện kiến Cha từ rất lâu. Những mùa hội chợ hè của Giáo Xứ Các Thánh Tử Đạo Việt Nam, giữa tiếng nhạc rộn ràng và cờ xí phấp phới, tôi đã đôi lần bước lên sân khấu nhận bằng khen từ tay Cha. Nhưng mỗi lần chỉ vồn vện ít phút, như khách qua đường ghé bên, nào biết đó là người sẽ trở thành ân sư đời mình sau này.

Có một câu cổ thi:

同是天涯沦落人，

相逢何必曾相识。

Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân，

Tương phùng hà tất tăng tương thức.

Cùng là kẻ phiêu bạt cuối chân trời,
Gặp nhau cần gì đã quen từ trước.

Giữa nhân gian mênh mang, có những cuộc hội ngộ không cần tiên ước, chỉ cần đúng thời khắc.
Có lẽ, tôi và Cha là như thế.

Từ những buổi đàm đạo về ơn gọi và huyền nhiệm của Thiên Chúa, tôi dần trở nên gần gũi với Cha hơn. Có những nỗi sợ khi phải đối diện bóng tối, những hoang mang khi lý trí khoa học chạm vào điều linh thiêng, tôi không dám tỏ bày cùng ai khác. Là một bác sĩ, tôi sợ người đời bảo rằng mình mê tín. Nhưng Cha thì không. Cha lắng nghe, trầm tĩnh, khoan dung.

Khi nghĩ về vai trò của Cha trong đời mình, tôi nhớ đến lời Hàn Dũ trong “*Sư thuyết*”:

师者，所以传道授业解惑也。

Sư giả, sở dĩ truyền đạo, thụ nghiệp, giải hoặc dã.

Người thầy là người truyền đạo lý, trao điều học và giải những nỗi nghi hoặc.
Cha không chỉ dạy tôi giáo lý. Cha còn giải những “*nghi hoặc*” trong tâm tôi, những hoài nghi, những giảng co, những nỗi bất an giữa ánh sáng và bóng tối. Sự truyền đạo ấy thấm dần như mưa xuân nhuận vật.

Tháng 11 năm 2019, trong một bữa trưa thân mật đầm ấm, có tôi, Cha, Sơ Mai và em Trang.
Giữa câu chuyện vui, Trang bất chợt nói: “Hay anh Tỷ theo đạo đi.”

Tôi cười đáp nửa đùa nửa thật “Ừ để anh đăng ký học giáo lý, nhưng hình như trễ lắm rồi.

Trang lại hăng hái: “Cho anh Tỷ học với thầy Mậu được không Cha”.

Khi ấy, Cha bỗng trầm ngâm, ánh mắt sâu xa như suy tính điều hệ trọng, rồi khẽ nói: “Ừ, để Cha xem.”

Tối hôm ấy, khoảng chín giờ, Cha gọi tôi:

“Bác sĩ Hải sắp xếp thời gian để cha dạy giáo lý cho nhé.”

Chỉ một câu giản dị, mà mở ra cả một hành trình quy hồi và khởi đầu của một ân tình sâu nặng.

Tôi đáp ngay “*Dạ*” không chút đắn đo. Và hành trình trở về cùng Chúa của tôi bắt đầu từ giây phút ấy.

Những tối trong tuần, giữa nhịp sống bận bịu, Cha vẫn đều đặn gọi điện thoại dạy giáo lý cho tôi.
Cha tặng tôi quyển Kinh Thánh đầu tiên. Nét bút của Cha nghiêm cẩn, phương phi, từng chữ như có hồn. Tôi nhìn mà cảm nhận được cả một đời tận hiến cho Thiên Chúa, cho sứ mạng mục tử.

Thời gian dịch bệnh, tôi ở nhà gần hai tháng. Sáng, trưa, chiều, tối, tôi đều đọc Kinh Thánh, học giáo lý cùng Cha, tham dự thánh lễ trực tuyến. Bên ngoài là dịch bệnh khiến lòng người hoang mang; bên trong lại là sự ấm áp của tình thầy trò, của một người Cha tinh thần kiên nhẫn dẫn dắt một con chiên còn nhiều cứng cõi.

Nghĩ đến Cha, tôi lại nhớ câu cổ ngữ:

桃李不言，下自成蹊。

Đào lý bất ngôn, hạ tự thành khê.

Cây đào cây mận không nói gì,

Mà dưới gốc tự thành lối đi.

Cha chưa từng tự nói về công lao mình. Nhưng từng bước tôi đi hôm nay, từng đổi thay trong đức tin, đều là lối nhỏ hình thành dưới bóng cây âm thầm ấy.

Tháng Tám năm 2020, giữa một ngày làm việc bận rộn, tôi thấy vài cuộc gọi nhờ của Cha. Mãi đến trưa tôi mới có thời gian trả lời. Bên kia đường dây Cha hỏi: “Tuần này bác sĩ Hải có rảnh không?”.

Tôi trả lời: “Dạ rảnh, có gì không Cha?”.

Cha nói: “Vây tuần này đi rửa tội nhé!

Tôi ngỡ ngàng trước sự gấp gáp: “Sao gấp vậy Cha?”

Cha trầm ngâm giải thích “Chính phủ cho nhà thờ mở cửa hoạt động lại, Cha sợ nếu không rửa tội thì họ sẽ đóng cửa nữa”. Trong câu nói ấy, tôi nghe được cả tấm lòng thao thức của một mục tử.

Ngày rửa tội, vì tôi không có học giáo lý tại nhà thờ cho nên tôi không biết mình phải chuẩn bị gì. Lúc ấy có một chú lo thánh lễ chạy đến nhắc: “Mọi người đều có mang đèn cây đến rồi phải?”. Tôi hoang mang khi không biết mình phải chuẩn bị mang theo đèn cây! Cha từ đâu bước đến, trấn an: “Có rồi, đừng lo.” Rồi cha mang cho tôi một cây nến phục sinh thật lớn. Đến khi nghi thức bắt đầu, tôi mới biết nến của mình to nhất, đẹp nhất và tôi đứng giữa đoàn người chịu phép rửa.

Giữa giây phút linh thiêng ấy, tôi vừa buồn cười vừa xúc động. Trong khoảnh khắc ấy, tôi hiểu mình được yêu thương và trân trọng đến nhường nào. Và trong niềm vui thiêng liêng ấy, tôi biết chắc rằng Cha rất hạnh diện vì tôi, đứa học trò hay thắc mắc lung tung đó mà.

Trong hành trình trở về ấy, ngoài Cha Thành, còn có Sơ Mai, em Trang, em Ngọc Sơn, dì Tốt, em Thúy Huỳnh, Thúy Quyên, bố đỡ đầu giáo sư Matthew Hoàng Cơ Thụy và Nguyễn Xuân Yên. Mỗi người là một mắt xích trong chuỗi duyên lành Thiên Chúa an bài.

Cha Thành là người tỉ mỉ, tận tâm chăm sóc đoàn chiên. Dẫu bận rộn trăm công nghìn việc, Cha luôn nhớ ngày sinh của tôi, ngày bốn mạng của tôi. Những lời chúc giản dị mà thâm tình, khiến tôi cảm thấy mình chưa từng cô độc trên hành trình đức tin, và tôi cảm nhận sâu sắc hơn rằng đức tin không phải điều trừu tượng, mà là mối dây sống động giữa người với người.

Cổ thi có câu:

同门曰朋，同志曰友

Đồng môn viết bằng, đồng chí viết hữu.

Cùng cửa thầy gọi là bằng,

Cùng chí hướng gọi là bạn.

Giữa tôi và Cha không chỉ là nghĩa thầy trò, mà còn là sự đồng hành trong một lý tưởng, phụng sự Thiên Chúa và gìn giữ đức tin giữa cõi đời nhiều thử thách.

Hôm nay, nhân ngày Cha tròn sáu mươi tuổi, tôi không biết dâng tặng lễ vật gì xứng đáng. Chỉ xin gửi lại câu chuyện hành trình đức tin của mình, như một đoá hoa nhỏ dưới bóng đào lý năm nào dâng lên người đã tận tụy gieo hạt.

Nguyện chúc Cha thân tâm thường an, phúc thọ miên trường, để tiếp tục truyền đạo, giải hoặc, dìu dắt những con chiên lạc lối như tôi tìm về ánh sáng vĩnh hằng, tìm về chính đạo.

Nếu cuộc đời là một trường giang mênh mang, thì cha chính là ngọn hải đăng giữa đêm trường tịch, soi sáng cho tôi cập bến bình an.

Thứ sáu, ngày 17 tháng 4, 2026
Việt Hải